

„Та казѣвай! закльивамъ та невоми,
„Самимъ богоми, и самимъ на свѣтомъ.
„Отъ кадѣ си и кой си? кажи ми!
„Не кри, нз порѣдъ све искажи ми!

„Е! добрѣ, кога, ты, толко маришь,
„Ето ти казѣвамъ све что жалишь:
„Азъ съмь сынъ на пѣтника двамина,
„Что съ тѣкъ минали изъ Тѣрина,
„Кои сте вы красно дочекали,
„Доваръ конакъ, и вечеръ дали.
„Све тѣи, что см за васъ говорили,
„И красотъ вашъ похвалили;
„Тѣи е мой-то сѣрдце подражило,
„И у мене жалбъ възпалило;
„Тѣкъ да дойдѣ и вазе да видѣ
„И съ пастырско облѣкло обидѣ,
„Оставилъ съмь родители мои,
„Что мѣ обичать като очи свои,
„У великъ тѣгъ ахъ! и жалость
„Да тѣгѣвать по мож-тѣ младость.
„Знамъ, че по менъ всегда болѣдѣвать,
„И день, и ноцъ плачать и тѣгѣвать.
„И ето съмь сега васъ видѣлъ,
„Говорилъ, и съ вазе съмь сѣделъ.
„Видѣхъ сичкѣ вашъ красотъ
„И сѣрдечнѣ вашъ добротъ.
„Непрѣстанно за васъ като мѣслехъ;
„День, ноцъ добротъ-тѣ ви катъ чѣслехъ,